

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (кромѣ рускихъ святы) о 4-й год. по пол. Литер. додатокъ „Бібліотека найзнатніхъ повѣстей” выходитъ по 2 печат. аркушъ кожного 10-го и послѣднаго для кожного мѣсяця.

Редакція, администрація и експедиція подъ Ч. 44 ул. Галицка.

Всѣ листы, посыпки и рекламиаціи належать пересылати подъ адресомъ: редакція и администрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

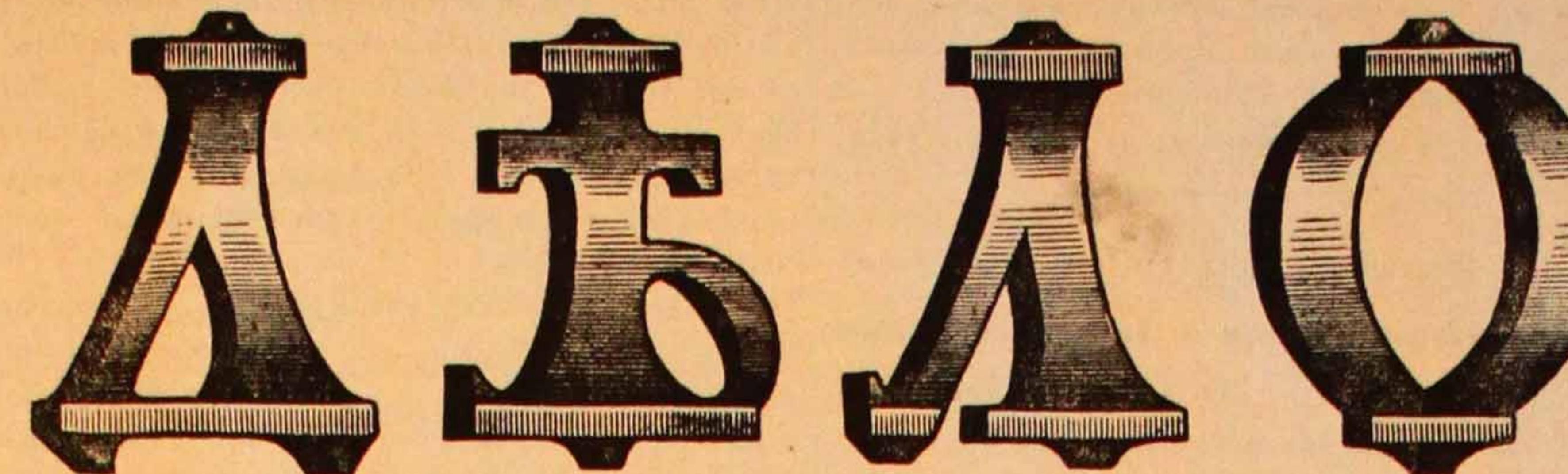
Рукописи не возвращаются только на попередніе власторечія.

По однію число стоитъ 12 кр. а. в.

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣдь одновременно печатаніемъ.

Рекламація неопечатаній вѣльшъ бѣдь порта.

Предплату належить пересыпти франко (наилучше почтовымъ переказомъ) до: Администраціи часописа „Дѣло“ ул. Галицка, Ч. 44



VII. Читателівъ въ Россіи просимо мати на уважѣ, що въ вимовѣ *ji*, *î*, *i* (въ серединѣ и на концѣ слівъ) = *ы*, *и* (на початку слівъ и по самогласныхъ) = *и*, *ö* (на початку слівъ) = *ви*.

Въ 1883 роцѣ выходитъ „Дѣло“ три разы на тиждень, що вторника, четверга и суботы. Условія предплаты поданій на заголовій листъ. Тамже подана такожь предплата ціна „Бібліотеки найзнатніхъ повѣстей“.

Уваги надъ найновѣйшими справозданнями посольскими.

III.

Коли посольське спровозданье гр. Круко-вецького цѣкаве було ѹ вгляду на содерканье и на саму особу спровоздавця, то посольське спровозданье п. Вольфарта въ Калуши цѣкаве зовсімъ въ іншого вгляду. Аївъ особа п. Вольфарта аївъ содерканье єго бесѣды нѣчимъ не заслугують на прилюдну увагу. П. Вольфартъ при своїмъ посольськомъ спровозданью отгравъ зовсімъ не головну, а то и далеко не почетну и не завидну ролю. На першій плянѣ виступивъ ту зовсімъ іншій елементъ — мужики выборцѣ, и то виступили въ та-кій ролі, якъ якій мы доси єще не мали слу-чаю цѣкъ познати, въ ролі интерпелантівъ, свѣдомихъ своїхъ народнихъ и громадскихъ правъ и зовсімъ не полягаючихъ та-къ легко на запевненіяхъ посла, якъ се гдекуди въ ін-шихъ разахъ лучалося. Калускій выборцѣ по-казалися не лише тихими та уважними слу-хачами, — они зовсімъ недвізначно заявили свою послови, що дамагають ѻ него чогось бѣльше, якъ тихъ звичайнихъ фразъ: „роби-лося, що можна, але не зробилося нѣчого“, або „якось то буде“, и т. п. Своїми смѣлыми и въ саму суть рѣчи трафлячими запитаннями калускій выборцѣ-селяни дозвели п. Вольфарта до цѣлковитої конфузії, такъ що бѣльше въ своїхъ отповѣдяхъ показався такимъ мизернимъ політикомъ и мыслителемъ и знатокомъ народнихъ потребъ, — ба ѹ бѣльше, показався такимъ игнорантомъ наявѣть въ бѣжучихъ и бувшихъ подъ обрадою соймовою краевыхъ справахъ, що ажъ теперъ певно всімъ и кож-

дому стане ясно, якихъ то геніївъ форитує у насъ на послобѣ верховодича партії, и що то въ бѣльшості случають треба розумѣти підъ мистичною назвою „kandydata narodowego“. Треба розумѣти підъ тою назвою чоловѣка бѣль власної волї, або безъ знання потребъ и справъ краевихъ, певного рода інваліда духовного, который бы, въ додатку звязаный регуляміномъ клубовимъ, бувъ послушнимъ, слѣпимъ и глухимъ знарядомъ въ рукахъ колькохъ хитрихъ и самолюбивихъ верховодцівъ, бувъ якъ найпрактичайшо „машинкою до голосования“. И отъ мѣжъ такихъ то кандидатівъ веевладній передвборчий комітетъ польской дѣлить нашъ край, роздає изъ нашій по-вѣтъ, немовъ суставы убитои и порѣзанои на штуки звѣрины, не зважаючи на волю и на потребы тихъ нещасливихъ суставовъ. И при помочи такихъ машинокъ має робитися оттакъ країна политика мають переводитися реформы, збирати и роздавати красній грошъ, — машинки мають лупати очима, підносити и спускати руки „по мановенію свыше“, не знаючи и не підозрѣваючи, чи се комедія чи трагедія, въ котрой они грають ролю нѣмыхъ статистовъ. А нардѣль надїється въ тої зовсімъ „не-божественної комедії“ якоись польги для себе, якоись поправы свои горкої долї! — Та нѣ, — кождый день, кожда хвиля переконує насъ, що нардѣль нашъ чимъ дальше — все яснѣйше провиджує, кто єму пріятель, а кто нѣ, що бѣль почував непремѣнну потребу змѣнити теперѣшній порядокъ, приходить до чимъ разъ яснѣйшого пониманїя справъ краевихъ. Се дуже важный и потѣшаючий для насъ обявіть розвою народного. Скоро по нашихъ селяхъ збудиться відананье причинъ и наслѣдківъ теперѣшніїї сумної безладицї, то вже певна рѣчь, чи и самимъ бевладицямъ не дово постоїти. А сїйки факти, якъ отъ спровозданья посла Антоневича въ Турцї и п. Вольфарта въ Калуши — хочь и якъ неподѣбній до себе — покажуть, кождъ въ своїй способѣ, той варѣсть почутя и самопознанїя въ нардѣль, который съ часомъ мусить чимъ разъ забѣльшуватися и чимъ разъ досаднѣйшими фактами проявляти-ся. Калускій выборцѣ першій дали намъ примѣръ смѣлого и рѣшучого виступленія противъ нѣ-бѣльшого посла, першій показали намъ, якъ дася ему вотумъ недовѣрія, и дали тимъ даже важный прецеденсъ, даже поучаючій примѣръ для всіхъ прочихъ, якъ се-

лянськихъ, та-къ и мѣщанськихъ округовъ ви-борчихъ. Честь и слава калускимъ виборцямъ за ихъ смѣле и правдиво-патріотичне висту-плење!

Але отдаючи честь, кому честь належить, мы все таки не можемъ єще отрясти въ сумного и придавлюючого враженїя, якъ вы-кликує въ насъ образъ самого п. Вольфарта и подѣбныхъ ему виборцю. Миже добре знаємо, що скомпромитувавшися съ тимъ однимъ, нашї верховодичи сферы не покинуть про тое свои системы, свои дотеперѣшній политики. П. Вольфарта мы ледви вже будемъ мати пріємнѣсть бачити на соймовїй лавѣ, — але ктожъ намъ заручить за то, що замѣтъ него не до-хопите тога становища якій небудь другій панючокъ, такъ само до него неподѣбній и тими самими темными силами на него вине-сенный? Кто може намъ дати поруку, що и въ будущомъ складѣ сойму краївого добро и розвой економічній та національній цѣлого краю не будуть зданій на ласку и неласку по-дѣбнимъ до п. Вольфарта голосуючимъ машинамъ, а властиво тимъ немногимъ майстрямъ, котрій накручують та-кі машини по своїй волї и вправляють ихъ въ руки?

Розумѣється, що поручити за се намъ нѣ-кто не може, — ба наявѣть мы можемъ напередъ бути певній, що подѣбныхъ до п. Вольфарта кандидатівъ польского центр. комітету и до нового сойму вѣйде достаточне число. Запо-бѣгчи сему мы на разъ не маємъ силы: са-мопознанїе народне и обывательськое занадто въ рѣдкихъ околицяхъ нашого краю доси доста-точно розбуджене, щоби тимъ чистымъ духо-вымъ оружізмъ, мы могли надѣятьтися — по-бороти на всіхъ позиціяхъ нерѣвно бѣльшу, всіми форсами и хитрощами узброєну про-тивну силу. Але одно — здася намъ — все таки мы могли би зробити, щоби въ значнѣй-шій мѣрѣ могло бы зменшити лихо, пльзвуєть въ вибору неквалификованихъ виборцю, а головно училоби наші нардѣль интересуватися спрово-ми краевими и державними. Калускій выборцѣ дають намъ въ томъ взглядѣ добрий примѣръ, котрій повиненъ бути намъ наукою. Ось якъ мы представляємо собѣ позитивний добутокъ того примѣру, приложений до будущихъ выпадківъ.

Доки въ кождомъ повѣтівомъ мѣстѣ не-ма у насъ позасновуванихъ політичніхъ то-варистствъ, котрій ширилиби обывательськое и на-

предплату на „Дѣло“ для Австроїи:

на цѣлій рокъ	12 кр.	на цѣлій рокъ	12 руб.
на пѣвъ року	6 кр.	на пѣвъ року	6 руб.
на четверть року	3 кр.	на четверть року	3 руб.
зъ дод. „Бібліотеки“:		зъ дод. „Бібліотеки“:	
на цѣлій рокъ	16 кр.	на цѣлій рокъ	16 руб.
на пѣвъ року	8 кр.	на пѣвъ року	8 руб.
на четверть року	4 кр.	на четверть року	4 руб.
на сьмь додатокъ:		на сьмь додатокъ:	
на цѣлій рокъ	5 кр.	на цѣлій рокъ	5 руб.
на пѣвъ року	15 кр.		
на четверть року	7-50 кр.		
зъ дод. „Бібліотеки“:		на сьмь додатокъ:	
на цѣлій рокъ	19 кр.	на цѣлій рокъ	6 вр.
			1-25

Для Заграницы, окрѣдно Россіи:

на цѣлій рокъ	15 вр.
на пѣвъ року	7-50 вр.
на четверть року	3-75 вр.

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

на цѣлій рокъ

на пѣвъ року

на четверть року

на сьмь додатокъ:

трай добровольно схотять робити тую нетрудну а такъ хосенну роботу. Выборцъ, приходячи бодай разъ до року въ живу етычность съ своимъ послемъ, чуючи его реляціи о всякихъ дѣланяхъ тѣль парламентарныхъ и о всякихъ спрвахъ, який тамъ приходять подъ обраду, мусять съ часомъ зацѣкавитись ними, набрати интересу до спрвъ краевыхъ, познати всяки партіи и змаганя, котрій мають впливъ на та-
ке або инше спрвъ тыхъ залагоджене, — а тымъ самымъ мусять зовсѣмъ приро-
дно познати, где лежить и ихъ власне добро, ихъ власный интересъ. А человѣка знающаго добрѣ, где лежить его добро, не такъ то легко марными обѣцянками, подступами або навѣть погрозами отвести отъ прямой стежки. При тѣмъ же звѣстна рѣчь, що н. пр. только така господарка зайде человѣка, въ котрой онъ есть правдивымъ господаремъ, а не безвласноволь-
нымъ слугою. Такъ и нашъ народъ не заин-
тересуєся житиемъ политичнымъ, якъ довго онъ не прїде до того почутя, що все таки и
своими голосами онъ може хоть що небудь впливати на ходъ спрвъ политичныхъ. Те-
перь, разъ выбравши посла, онъ передає на-
цѣлу каденцію всю свою силу тому послови, щобы по упливѣ каденціи передати єи зновъ другому на его мѣсце выбраному; значится, въ своихъ рукахъ власти тои народъ не має нѣколи, окрѣмъ хиба въ день выборовъ, коли именно найрѣжнороднѣйшій супротивній силы тиснутся, щобъ єи вырвати зъ его рукъ для себе. По выборахъ ходъ политичныхъ спрвъ залежить вже зовсѣмъ отъ добраи воли, знаня, честноты и т. д. выбраного посла. Вводячи народну контролю надъ дѣяльностю пословъ, мы значно змѣнимо дѣло, и то змѣнимо на користь народа, т. є. на користь цѣлого краю. Знаючи, що на кождый его крокъ пильно уважаютъ выборцъ, що за кожду нерозвагу, за кожду помылку, за кожде отступ-
ство отъ прямой и честной стежки жде его публична нагана або и вотумъ недовѣрія, по-
солъ и самъ на себе буде лѣпше уважати и волю своихъ выборцѣвъ лѣпше шанувати.

И еще одно. Существующа устава и существующа практика выборча роблять те, що намъ при доброй воли, при якой-такой единости далеко лекше есть черезъ публичне вотумъ недовѣрія скинути нелюбого посла, и ъжъ выбратьи любого. Що оно такъ есть и якъ се такъ дѣся, се каждый и самъ собѣ легко вытолкує, — намъ тутъ о тѣмъ роздовитися годъ. Просимо только провести собѣ консеквенціи въ того, що сказано було выше. Нехай и такъ, що при выборахъ побѣдить неприхильный намъ кандидатъ. По упливъ первого року мы на подставѣ его поступованя судимо его и скидаємо, и се повторяємо такъ довго, доки посолъ нашъ не буде робити по нашей волѣ. Такимъ способомъ мы, безъ нѣякихъ лишныхъ демонстрацій бевъ шуму и гуку, бевъ великої агитаціи вавѣть, можемо зробити неможливымъ кожного посла, который поступавъ собѣ недозвѣдно, а такою роботою разъ приучимо народъ до солидарности и до упретого а самосвѣдомого обставаня при своїмъ правѣ, а по друге змусимо и самыхъ пословъ до бѣльшої дбалости о добро краю, до пильнѣйшої уваги на потребы

лости дуже мало. Грецкій и латинській альфабетъ, руны, глаголитика, кирилиця, нѣмецке такъ зване готицке письмо (чи радше середновѣчна латиньска фрактура) всѣ тѣ письма мають одно жерело, а тымъ есть, даєся, письмо феникійске. Кождый отже народъ, переймаючи письмо отъ другого народу, хочбы ажъ и принаровивъ се письмо до своего языка, мав въ многихъ рѣчахъ звязаній руки. Вже напередъ можна сказать, что съвѣдомо и несъвѣдомо задержить биъ въ того письма не одно таке, що до его языка нѣякъ не годится — задержить въ наслѣдокъ вродженой чоловѣкови наклонности до консерватиаму. Такъ знаемо, що знаки латиньской азбуки не выстарчаютъ нѣ для одного въ новыхъ языкахъ, послугуючихся тымъ письмомъ: всюды не достає то согласныхъ, то самогласныхъ, або переважно и однихъ и другихъ. Помимо того не причинено до того альфабету нѣгде нѣ одної самогласной а въ согласныхъ кромѣ *v* еще хиба *j* *), надаючи єй буквѣ найрѣжнѣйши значенія: *ж*, *дж*, *х*, *й*. Одни Сербы мали только смѣлости, вложити до гражданки два нови знаки на звукъ нашого *ձ* и *շ*. Всюды инде послугуются въ такихъ

народній. — значиться, такимъ способомъ воля | ж
народа зможе показати прямый а правдиво въ | д
духа конституції выплываючій впливъ на | н
весь ходъ справъ краевыхъ и державныхъ. | в

Передвыборчій збіръ въ Тысъменици и кандидатска промова п. Тита Заячковскаго.

Зъ Станиславова.

На запрошенье русского комитету выборчаго для Тысъменицъ и Станиславова станувъ п. Титъ Заячковскій яко кандидатъ тогожъ комитету, передъ своими выборцями 13 (25) марта въ Тысъменици. — О год. 4½ заповнили салю надъ 300 выборцѣвъ всѣхъ народностей, наибѣльше рускихъ городянъ зъ Тысъменицъ. Предсѣдателемъ збору выбрано руского пароха, о. Абрысовскаго. Кандидатъ забравъ голосъ и заявивъ на вступъ, що пріймає кандидатуру, заѣзжаваный до того чрезъ найповажнѣйшихъ городянъ-выборцѣвъ. Замѣтивъ, що вагався, чи має приняти кандидатуру, и постановивъ приняти лишь для того, що пп. выборцѣ зъ власной волѣ, отъ нѣкого нѣ обѣтницями нѣ трактаментами не приеднани, маючи до него довѣріе хотуть бго мати своимъ заступникомъ. Пріймився отже кандидатуры яко обовязку патріотичнаго; а патріотомъ не той, що лишь для себе жив, — треба жити для своихъ землякѣвъ, для добра свого краю, для помочи нужденного и непораднаго народа. Такого заступника жадають выборцѣ. Онъ повиненъ умѣти и хотѣти бѣдѣ зарадити, онъ повиненъ выступати противъ всякои кривды, старатися, щобы всѣмъ вымѣрено рѣвне право. Що кандидатъ завсѣгды такъ поступавъ, о тѣмъ переконалися выборцѣ за честь его четырнайцѧ лѣтної дѣяльности на мѣсци. Дальше выказавъ, якъ выборцѣ доси не понимали, що они свободными горожанами и подавали голосы властителямъ большихъ посѣлостей, а чрезъ те и не було кому справы мѣсть и сель заступати.

А неодинъ законъ выйшовбы справедливій и докладнѣйшій, колибы когда верства мала власныхъ заступниковъ, що съ выборцями жіютъ, съ ними тѣшатся и сумують. Въ радѣ державной кандидатъ буде за згоду всѣхъ народовъ тамже заступленыхъ; згода настане ажъ тогды, коли всѣ народы будуть мати ровній права, щобы якъ цвѣты въ зѣльнику, нѣ одинъ занедбаний не гинуть. Кандидатъ бѣть приклонникомъ автономіи, — та хоче би бачити не въ словахъ а безъусловно въ дѣлахъ; щобы въ права одної народности не мѣшалася друга народность; щобы примѣромъ права исповѣдниківъ одної вѣры не були тыканій черезъ другихъ. Сила и могутѣсть державы тогды поднесеся, коли всѣ будутъ свободно розвиватися для спольного добра; централізація шкодить державѣ. При поодинокихъ справахъ буде бесѣдникъ старатися, щобы при бѣльшихъ выдаткахъ менши посѣдатель не понесли великихъ тягаровъ, буде стояти за ощадностею. Законъ процесовий треба змѣнити въ той способѣ, щобы процесы коротко кончилися и не убивали тихъ, що шукають права; въ справахъ спадковыхъ треба, щобы малій спадщины не були обтя

разахъ або комбінаціями буквъ: *szcž*, *sz*, *tsch*, *ch*, *gl*, *il*, *lh*, *au*, *eu*, *oi*, *ee*, *oo*, и т. д., або зновъ знаками надъ чи подъ латинськими буквами: *ä*, *ë*, *á*, *é*, *ö*, *č*, *š*, и т. д., зъ чого въходить, що одинъ и той самъ письменный знакъ читається въ рѣжихъ разахъ рѣжно. Зъ тога видимо, яке то невмѣрне поле подав сама азбука для путаницы и для правописныхъ споровъ?!

наглядно, подумаймо собѣ ось такій прикладъ. Якійсь новый народъ починав бути письменнымъ и пріймає латиньске письмо, бо або лишь его одно знає, або ему сказано, що тымъ письмомъ пишутъ всѣ найкультурнѣйши народы: Англичане, Французы и т. д. Въ языцѣ сего народа приходять звуки нашихъ буквъ *й*, *ч*, *х*, *к*. Що ему тутъ чинити: кого слухати, чи Англичанъ, чи Французовъ, чи Нѣмцівъ, (котрій часто такожь пишуть латинескимъ письмомъ), чи Испанцівъ, чи може Поляковъ? Звукъ *й* пишуть сї народы разъ *j*, разъ *y*; звукъ *ч* разъ *ch*, разъ *tsch*, разъ *č* або зновъ *cz*, *cs*, *ts*, и т. д.; звукъ *х* пишуть одинъ черезъ *j*, другий черезъ *ch*, а звукъ *к* разъ *c*, то зновъ *k*, або навѣть *ci*, *ch*, и т. д. А що чи-

каній оплатами, а опѣкуны совѣстнѣйше обходилися съ сиротскимъ маѣткомъ. Наука школьнаго мае ити въ парѣ съ религійнымъ выхо-аньемъ, щобы учитель религіи мали бѣльше пльзу на школу. Въ краю ширится смерельность, тоже треба старатися, щобы було бѣльше лѣкарѣвъ.

Щобы поднести господарство, кандидатъ
уде старатися, щобы плата за перевозъ вбожа-
и прочихъ добуткѣвъ господарскихъ желѣ-
нициами була низша, — щобы нашій господарѣ
могли на великий торги доставляти свои то-
вары.

Передаємо точки бесіди въ памяти. Збраній городяне - виборцѣ приняли си голоними оплесками и окликами сердечнои подяки и повного довѣрія.

На ставленій интерпеляції отповівъ кан-
дидатъ еще разъ, що стоить за згодою всѣхъ
народовъ державы и за автономією, — а на
питанье про его евентуальний отношена до
„Коља“ польского сказавъ, що „Кољо“ — то
часть автономичнои партіи, отже годъ съ нимъ
мати окремий отношения: кандидатъ буде якъ
прочий русскій послы голосувати за правою
и справедливостею для кождого народу.

вицкій въ хорошой и радо принятой промовѣ, выказуючи, що такъ якъ н. пр. п. Билинській не мੋгъ нынѣ близше того пояснити, якъ онъ буде старатися въ радѣ державной про отбуванье Польщѣ, — такъ и тутъ гдѣ напередъ огношенье до поодинокихъ клубовъ пра-вицѣ означити.

О 7 годинъ замкнено зборы середъ оплековъ для кандидата; кандидатуру его збръ принялъ однодушно. Дуже немило вразили нась слова о. Абрысовскаго, который закрывавъ зборы сказавъ до выборцѣвъ: „Маєте двохъ кандидатовъ, выбирайте котрого сходите...“

ДОШИСИ.

Отъ Любачева.

(Выборъ посла до сойму зъ округа Цъшанѣвъ-Любачъвъ.) Що выборы до сойму зближаются, знає и нашъ куточокъ, но не вѣдь, которыхъ тобъ повинно обходить, знаютъ тѣ дорожки, которыми тутъ стремится до крѣсла посольского. Вже съ концемъ мин. року завязався подъ проводомъ маршалка повѣт. бар. Вл. Бруницкого комитетъ передвыборчій для нашего округа, въ складъ котрого вѣшли гдѣкотри члены рады повѣтовои, а межи тѣми только одинъ Русинъ-священикъ. Тѣ мали прибрести до себѣ членовъ въ поза рады повѣтовои. Хочь въ тушиномъ окрузѣ большѣсть выборцѣвъ — Русины, то мимо того тѣ панове не унали отповѣднымъ прибрести до себе болѣше Русиновъ якъ двохъ, такъ що въ цѣломъ въ 15 членовъ складающемся комитетѣ ледви З Русины мали засѣсти. Поставлене черезъ одного въ рускихъ членовъ внесеніе, щобы запросити до комитету еще хощь цѣшанѣвскаго рускаго пароха, чоловѣка въ повѣтѣ загально поважанаго, панове откинули. Запрошеніе трехъ Русиновъ до комитету було средствомъ до уложеннаго на передъ пляну, который небавомъ самъ, мовъ олива на верхъ выплынувъ. Не ходило ту о свободный объявѣніе волѣ рускихъ выборцѣвъ, але о замыленіе очей позоромъ федерализму; паны надѣялися, що въ прибранныхъ Русинахъ

языкови? Отъ и клопотъ готовый, путаниця нешибна!

Перша отже и найважнѣйша причина правописныхъ клопотовъ, лежить незаперечно въ недосконалости всѣхъ азбукъ *). Хотѣвши проте хочьбы только яко-тако вѣрно передавати на паперъ звуки котрого небудь языка, не лѣгко дойдеся до цѣли, вже по той одной причинѣ, що буквъ не достає. И справдѣ, много то часу мусѣло уплысти закимъ усталилось у поодинокихъ новѣйшихъ народовъ, пишучихъ латиньскимъ письмомъ, правило, въ якій способъ писати хочьбы такїй простѣй звуки якъ: *x*, *ч*, *дж*, котрыхъ нема въ латиньскомъ языцѣ! Еще болѣше часу до усталеня правописи потребували численній новій самогласній. Въ французскомъ маємо н. пр. самого *e* пять родовъ, въ англійскомъ *o* и *a* мають по четыри рѣжній звуки, и т. д. Много то часу мусѣло уплысти, закимъ вѣтъ тѣ отг҃ѣнки небувальхъ въ латиньскомъ языцѣ звуковъ нашли свой вы-

а родѣвъ?

*) Навѣтъ нашей, вирочьмъ богатой въ зна-
ки гражданицъ, недостает множества самогласныхъ,
а такожь и согласныхъ, особенно змягченыхъ,
пр. *ь*, *ъ*, *ть* и т. д., а зновъ *ъ* має ажъ три
значения: *е*, *е*, *ъ*.

найдутъ сльше орудіе до свои пѣли. А
авела ихъ надѣя, бо прибувши на засѣданіе
рускіи члены комитету — не вважаючи з
їїsciki реїпе iшiзgōw і па słodkie słówka^ы
ного аль кандидуючихъ на посла, — выповѣди
циро, що они въ такъ маломъ числѣ не ж
куть пріймати на себе нѣякого зъобовязанія з
менемъ рускихъ выборцѣвъ, и домагалис
розширенія комитету на отповѣдне число Р.
чиновъ, за чимъ и гдякій безеторонній Поляк
промовляли. Тое не припало панамъ до смаку
поставили на своємъ. Такъ запала ухвала, що
комитетъ передвыборчій представлявъ польскомъ
комитетови центральному 2 кандидатовъ:
Альбина Туржаньского, ц. к. судію въ Лю
невѣ и п. Адольфа Вурста, ц. к. лѣкаря по
въ Цѣшановѣ, обохъ яко съ рѣвною шансомъ
Центр. комитетъ, той истинный „postыша
минувшого сойму, опираючися на тѣмъ, що
Гуржаньскій есть гр. кат. обряду (нѣчто бол
ше!) и черезъ послѣдніхъ 6 лѣтъ въ соймѣ
ишовъ съ Поляками рука въ руку, и въ спр
вахъ рускихъ не подносивъ нѣякої опозиції,
препоручивъ комитетови повѣтою всѣми са
лами попирати кандидатуру п. Туржань
скогого, и рѣшеніе тое съ наведенными ту
гивами переславъ підъ адресою: „До комите
товѣтowego, на руки предсѣдателя бар. Бру
ницкого“. Предсѣдатель, чи зъ причины
поповѣданои въ початку свого маршалкоша
„безеторонности“, чи може для того, що са
звестыдався мотивовъ центр. комитетомъ в
досланыхъ, наказавъ опустити уступъ о
скомъ“ патріотизмъ п. Туржаньскогого и вир
говити після власної цензури окровне за
домленье для членовъ повѣтowego комитету
тѣмъ рѣшеню комит. центральному, — а на
мѣсть додавъ отъ себе заявованье, що въ
домлений „stosownie do danego słowa“ попирати
кандидатуру п. Туржаньскогого.

Коротка память, а єще коротшій змін
політичний! Русини бо не только въ загал
але навѣть и ти, которыхъ ласка кандидата
Туржаньского ет Сомр. зволила приняти
комитету повѣтowego, не дали бевъусловно
„słowia“ попирати кандидатуру центр. коми-
тетомъ поставлену, — они мають, хоць тро-
спланеній свои самоограниченій комитеты, а кро-
того не попали въще не только самі Русини
але и много добре мысличихъ Поляковъ
сопъ такъ глубокій, щобы не видѣли, що ді-
єся въ повѣтѣ, кто и якій мав впливъ. Види-
тос выборцѣ, що партія, котра теперь въ
вѣтѣ верховодить, а до котрої и п. Туржан-
ський належить, не много доброго зробила.
передпослѣдній зборъ рады повѣтової въ
неекономичній ухвалы довго затягнути
окрестность. Выборцѣ знаютъ, що особа, чи
чесь котрої устроюється илюминацію, муса-
много мати впливу и єи не треба нальть
го заходу, щобы щось доброго и хосеного
ревести въ громадѣ, где засѣдає яко ради-
а предсѣ п. Туржаньский маючи такій воле-
въ Любачевѣ, не завдавъ собѣ хоць стоп-
труду, щобы повздержати раду громадеку
противного законамъ громадскимъ выпущенія
права пропинаційного въ Злѣтну аренду
дамъ въ вольної руки за такій дешевый чи-
що ажъ висший власти мусѣли ухвалу ту
неважнити. Не оскорбляючи зовѣтъ п. Ту-
ржаньского на чести яко праведного и влас-
ного начальника ц. к. суду, не можуть
выборцѣ увѣрити въ его хосенну дѣяль-
посольску, хоцьбы только для того, що от-
дотеперь нѣчого не чули, окрѣмъ висше-
деныхъ центральнymъ комитетомъ откры-
не конче притягаючихъ условій. Тоже та-
дивнѣйшою выдається тая легковажуча въ
свободну волю выборцѣвъ певнѣсть одног-
личныхъ пріятелѣвъ п. Туржаньского, єи-
кою той пріятель на засѣданю комитету
выборчого до другого члена комитетового
мѣсть аргументовъ попираючихъ кандидат-
пріятеля, новымъ голосомъ кричавъ: „Z-
my sie, ѳe r. Turzański bѣdzie wygrana!“

Яко наочный свѣдокъ видѣу, що въ
цѣ тутешнаго повѣта, и то не только Рус-
але и большоѣсть Поляковъ добре оцѣни-
теперѣшній станъ рѣчи, та не забудуть
не только при теперѣшныхъ выборахъ,
спамятаютъ и на р. 1884, коли то отбудутъ
выборы до рады повѣтовои, а дастъ Богъ
подъ беастороннымъ та енергичнымъ ура-
ньемъ цѣшановскаго теперѣшнаго ц. к. ста-
сты п. Цѣшки и его урядовыхъ безъини-
совныхъ помочниковъ, и нашъ куть отре-
бѣтъ вилыковъ нашему супольному добру-
заключенію.

A. L.

Зъ Коломыѣ.

(Загальний зборы філії товариства иль-
го въ Коломыѣ) отбулися дня 22 л. с.
двъ товариства вийшли ледво 22, 23
и 5 селянъ. Въ слѣдство несклик-
ьныхъ зборовъ черезъ два роки
двъ перестало платити вкладки а т-
мъ и повыступало въ товариства. С-
роюва нашого суспольного и просят-
и; замѣсть розширювати кругъ чл-
ось товариства, мы черезъ нерадивост-
ливостъ єго зменшаемъ. Все таки бу-
добре, що коломыйска філія пробуд-
зого дволѣтнога сну и зачинає свою
дѣсть на ново оказувати. Предсѣдат-
міль Левицкій отворивъ зборы
въ когдай выказавъ дѣяльність
ва за три роки, с. в. 1880, 1881 и 1882. Т-
во устроило въ томъ часѣ с. въ р. 1880
всопѣ земко времѧ землю поперте

здыми датками цѣлого народу русского. Выстава съ великими трудами и заходами устроена, выпала вдоволючи и увѣнчалась успехомъ. Тоже по тѣхъ трудахъ наче выспилась въ своихъ силахъ такъ, что майже два роки дальнѣго житя сильнѣйшаго не могла філія объявить. Філія брала въ тѣмъ часѣ участіе въ торжествахъ устроенныхъ въ память столѣтной рѣчнице вступленія на престолъ цѣсаря Іосифа II и въ честь вѣнчанія найдостойнѣйшаго престолонаследника. Філія праѣзъ съ другими товариствами закупила половину грунту выставы. — По промовѣ В. о. предѣдателя отчитывалъ рахунки въ выставы п. Михаилъ Бѣлоусъ яко касѣръ комитету выставового, въ которыхъ довѣдали мы, что подъ взглѣдомъ материальными выстава повесася, бо не только что не было жадного недобора, але еще лишилась надѣшика. И такъ доходу було 1370 90 р., а розходу 1.334 39 р. Для пропѣренія рахункѣвъ на внесеніе о. Крушельницкаго выбрано членовъ о. Лепкаго и проф. Грушевича. Потомъ слѣдувалъ выборъ предѣдателя, 4 членовъ выдѣль и двохъ заступниковъ. Предѣдателемъ на сей рѣкѣ выбрано значною большою голосующими зновъ о. Михаила Левицкаго, а до выдѣлу вѣдѣши: о. Лепкаго, о. Крушельницкаго, па. Дорундакъ и Блонскій.

Членъ тов. п. Грушевичъ важдаетъ бѣль нового выдѣлу філіи, щобъ переслала спорѣованіе до центрального выдѣлу во Львовѣ, котре має отчтатися на слѣдующихъ загальнѣхъ изборахъ цѣлого товариства. Содержаніе спорѣованія слѣдующе: „На загальнихъ изборахъ тов. им. Качковскаго въ р. 1882 подано, що товариство закупило половину огорода, где въ р. 1880 отбувалася выстава гospodарско-промысловая. Се обѣщаніе центрального выдѣлу есть ошибочне, бо не само толькъ общеество им. Качковскаго сю половину огорода закупило, но въ сполученію съ другими товариствами рускими въ Коломыѣ, с. в. съ братствомъ св. Арх. Михаила, філію товариства „Просвѣта“, читальню и первымъ рускимъ литературно-драматичнимъ тов. въ Коломыѣ. Братство коломыїске дало 200 р. на тую цѣль, ба навѣть и другій поединокъ Русинъ, не належачи до жадного въ тѣхъ товариства, причинилися свѣими датками, щобъ здвигнути на тѣмъ мѣсціи величавый будынокъ съ наименіемъ „Домъ Народный въ Коломыѣ“, въ слѣдующій способъ: Перше руске литературно-драматичне тов. въ Коломыѣ посѣлъ §. 1 свогого статута, потверженого ц. к. намѣстництвомъ, має такъ въ власныхъ доходахъ якъ и въ добровольныхъ іншихъ даткахъ и записіяхъ постаратися о „Домъ Народный“ въ Коломыѣ съ самимъ театральною. Тое товариство пошило що має повне право принимати грощъ на сю цѣль и тими грощми орудувати и рахунки въ того фонду прилюдно складати, поки нове товариство съ наименіемъ „Рускій Домъ Народный“ въ Коломыѣ не зажаєсѧ, — а то въ короткѣмъ часѣ наступитъ. Членъ товариства п. П. Гладкій въ Березовѣ просинъ, щобъ товариство ново-основано читальню въ Березовѣ отстутило даромъ выданіи дотешеръ книжечки такъ якъ то товариство „Просвѣта“ зробило, подаравши юлька-десѧть книжечокъ своїхъ. Одноголосено рѣшено читальню даромъ дати вѣдомої выданії книжечки по одному примѣрнику. При концѣ зборівъ роздавъ предѣдатель менѣ членовъ настѣна бураками „мамутъ“ званыхъ, лютерну и зразы винограду.

Бесѣда посла о. Озаркевича, выголошена въ радѣй державной въ спраѣ продажи танои соли.

Огъ 1873 р. подносилися майже щорочно голосы въ сеи вадаты до правительства, щобъ зижити цѣну соли и продукувати соль для товару. Голосы тѣ були однакъ безуспѣшнѣ, такъ, що мушу зновъ повторяти предложеній резолюції. Я въ меси сторони вже задя того обовязаній горячо попирати згаданій резолюції, бо я вѣсмъ посломъ убогого, въключно майже рѣбничичаго краю, Галичини; по приїї однакъ мушу ѿще одну рѣчь поднести. Одноголосено рѣшено читальню даромъ дати вѣдомої выданії книжечки по одному примѣрнику. При концѣ зборівъ роздавъ предѣдатель менѣ членовъ настѣна бураками „мамутъ“ званыхъ, лютерну и зразы винограду.

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмеччина. Звѣстно вже, що цѣсаръ Вильгельмъ принявъ димисію министра маринарки Стоша, покликуючи на его мѣсце генералъ поручника Каприана. Соли именованіе послѣднаго, который бувъ досл. мало звѣстнымъ генераломъ, було чистою несподѣванкою, то димисію Стоша принято досить холодно. Меже бувши міністромъ маринарки а нѣмецкимъ канцлеромъ були бѣль колькохъ лѣтъ непорозумія. Для 10 марта 1877 становитъ Стошъ першій разъ въ опозиції до кнізя Бисмарка и то такъ сильно, що Бисмаркъ аже жалувався ополя передъ палатою на то, чому она така прихильна для Стоша. Стошъ хотѣвъ взяти димисію ѿ 1877 р., але поддержувавъ єго наслѣдникъ нѣмецкого престола и бѣль зробивъ єго, що цѣсаръ Вильгельмъ не принялъ тогоды димисії адмірала. Що теперъ аже два министри взяли наразъ димисію, то не дастъ нѣчимъ іншимъ умотивувати, якъ тимъ, що Бисмаркъ не мігъ погодитися съ тими министрами, анѣ въ справахъ політичнѣхъ аївъ въ воїсковыхъ, и що приклонники зблѣщенія артилерії мусѣли отиести побуду. Гдѣкотръ днівники кажуть, що Бисмаркъ мавъ сказати: „або я зложу теку, або Стошъ“ —

пожиткомъ для годови худобы въхіднувати, въщается у насъ дуже часто, що толькъ народъ въ нихъ не користавъ; въ той цѣлі по- большено у насъ привначене до контролю чи- сло жандармовъ, а кожде переступлене до- тичного закону каравася дуже дѣтально. Се не есть стань нормальний, народъ жалується на то, дуже и безнастенно, а и до рады держав- ной и до министерства вильзывають петицію о поволонѣ, користати мешканціямъ певної мѣ- щевости въ сольнѣхъ жерель тамъ находя- чихся. Петицію ті, якъ небудь поручавъ ихъ завѣтгдь горячо рады державна, правительство увѣглѧдя толькъ спорадично, а найчастѣше возвѣщать имъ що увѣглѧдя, толкуючись тимъ, що заключенный съ угроцкимъ правительствомъ договіръ не позволяє нарушувати сего монополю. Не подносивъ съ артикуломъ сего нѣважко замѣту, наколибъ не ишло тутъ о артикулѣ, коначнѣй для людскога житя, наколибъ за- сѣдъ не мусѣвъ платити однако найбѣднѣйшій и найбогатѣйшій. — Однакъ рѣчь стоить про- тивно, позаявъ пр. чоловѣкъ простий буде вдо- воляться найбѣднѣю сортю тютюну, коли вже курити докончъ хоче; нѣкождомъ товарѣвъ, въ- кеждомъ артикулѣ до ъди и напою може у- богий знайти отповѣдну своимъ средствамъ спорту, при однѣ соли толькъ есть се неможли- вимъ, якъ одна есть для всѣхъ однаково по- трѣбно.

Та не толькъ для чоловѣка, але и для худобы есть соль дуже потрѣбна, а хочь Га- личина має соли подостаткомъ, то всеже го- добна худобы стоить тамъ дуже низко. При- вѣзъ худобы въ заграницѣ ставъ съ замкнѣ- мъ розейской и румуньской границѣ неможливимъ, съ чимъ я впovѣдъ годукуся. Якъ же може краєвя годови худобы поднестися, що рѣбникъ, обтиженій податками, не має средствъ купити такъ дорогой соли? Якъ має бѣль господарити и жити?

Коли правительство хоче хоронити аграр- ну бѣноненію малого рѣбника и роботника, коли хоте вѣдигнути ихъ въ нужденого по- положенія и причинитися до розвою ихъ добро- быту, то нехай подастъ имъ хочь тую користь, що могли хдсніи въ домашнїхъ продуктѣвъ, щими запомагати свое житя и господар- ство. Въ імени тѣхъ убогихъ кляє поднено- ту тутъ м旣и голосъ, и прошу вис. правительство, що постарається для нихъ одешевшо соль — та прочѣй Евроїстъ есть ихъ лиши 240.000. Тако симе отношеніе за- ходить и въ промислѣ вовинамо. Одна Англія толькъ може похвалити поспѣшно и розвинено системою транспортовою, толькъ може она легко уникнути всякихъ сгратъ, которыхъ причиною могли быти часті земліи цѣни сырьихъ, якъ и готовихъ торговельныхъ предметовъ. Згадана дата ухвалила съ зборомъ резолюцію: „Для піднесення торговї и промислу нѣмецкого треба передъ всѣмъ постаратися о заложеніе або о розбіїуществуючихъ великихъ торговельныхъ мѣсцъ, на которыхъ продаются сырі матеріали; дальше належить бѣль усвіршити систему кредитну и звернути туда свои капиталы. Конечно треба такоже розвинути торговельній тракты.“ Резолюція та має бути предложена міністерству торговї.

Франція. Французка лiga ревізіонистівъ завязана черезъ децупованыхъ крайної лѣвцівъ палаты и сенату, оголосила манифестъ, въ котрому бѣль головно на бѣльшої палаты, которая еще не- підѣлала року ухвалила ревізію конституцію, а теперъ ухилила єї зъ порядку днівного. Мани- фестъ сей розводиться дальше о тѣмъ, що монархисты подкінтували въ р. 1875. теперѣшній кон- ституцію лиши для того, щобъ мати правительство зовисиме бѣль свою відъ олгархичної. Манифестъ взыває обивателївъ, щобъ організовалися и розпочали акцію за реформою конституції.

Зѣбтый провідникъ ірландської лиги, Пар- нель прибувъ до Парижа, и ту не має ани однай свободної хвилї по причинѣ визиту рѣжнѣхъ днівникарськихъ репортеровъ, которыхъ подає вѣсти о організації и цѣляхъ аграрної лиги. Гдѣкотръ днівники французькі на підставѣ розговорівъ зъ Париселемъ припускають, що послѣдня лондонська катастрофа не була дѣломъ членовъ лиги, а толькъ англійскихъ агентствъ, котрі въ сїй спосѣбъ хотѣли піомститися за увізеніе одного члена въ їхъ партїї.

Англія. Англійські днівники занятій не- стансно справою ірландськихъ заговорівъ и небез- печенчтвомъ державы. Що разъ новій вѣсти ходять о рѣжнѣхъ агентатахъ. Для 22 с. м. розпочався передъ судомъ въ Бельфастѣ въ Ірландії великий процесъ противъ заговорщиківъ. Трипнайць членовъ ірландського заговору сидить на лавѣ обжалованыхъ. Закидають имъ голову здраду, намѣреніе завести републику ірландську, напасті на властителївъ бѣльшихъ поспѣостей, на судівъ, членовъ поліції и іншихъ урядниківъ. Першого дня переслухано двохъ заприєженыхъ свѣдківъ, котрі поробили много важнихъ зѣбнань о тайнахъ заговору.

По якому такому залагодженю справи египетской, звернула Англія свою особину увагу на справу індійску. Отъ північного входу въ Індіяхъ грозить Англія велике небезпеченчтво. Племена, мешкаючи въ той сторонѣ індійскаго царства наїпирають сильно на англійського правительства. Праса лондонська и калькутська передвідчай що тамъ Россія тайно агітує. Толькъ подавши великий уступство въ користь племенъ заходніхъ и підунівихъ, щобъ забезпечигтися зъ топи стороны, постановила Англія уняти собѣ и північно всходніу часті краю всякими можли- вими способами, щобъ оторвати єї бѣль вилывовъ Россії а запевнати виключне панополье індійской цѣсаревої.

Іспанія. (Товариство „Чорныхъ рукъ“) До Nord. All. Ztg. пишуть зъ Мадриту: „Коли въ лѣтѣ р. 1882 надѣшили першій разъ о лихихъ жинихахъ въ підунійній Іспанії, поднесла тутешня праца головъ перестороги, щобъ правительство якъ індійськіе зарадило які средства противъ сподѣваного голоду. Але що тогоды власне парламентъ не радивъ, та що дабръ и майже всі министри вилывали зъ Мадриту, то вѣдъ упомненія працы и поклоники щомѣсяць скінчались на нѣмъ. Хотій познайшіе министръ сирає вънутрїшніхъ узвисювавъ, що правительство предпріме гдѣкотръ мѣры, то однакъ и тое не сталося. Тымчасомъ голодъ въ Андалузії, дово- дивъ жителївъ до розгуки. Оплати бѣль зобож- дує заслено въ тое, що сотки лих- варѣвъ вилыстують убогу и зинчену людність. Тоже не дивниця, що въ короткѣмъ часѣ опісса-

ти улегшили кляє рѣльничой зближене до кля- си роботнико. Въ Севіллѣ, Малазѣ, Ярезѣ, Валенсії, Аликантѣ въ Барселонѣ и по провінції стала що разъ частѣше появляти брошуры и бѣзъвѣсній анархистичній, котрі доказали властямъ, що межи іспанськимъ комитетомъ роботниківъ а директорітомъ французского інтернаціоналу є тѣсне порозуміннѣ. Вѣт вереснія отбувся загаль- ний конгресъ роботниківъ іспанськихъ, котрі довѣрѣ въ т. зв. „Іспанської анархичній федерації роботниківъ“. Товариство се такъ сильно розвивало, що по колькохъ мѣсцяхъ числило 218 комітетовъ съ 663 локальними звязками и 57.934 членами. Въ жовтніо м. р. явился въ Гранадѣ, Валенсії, Малазѣ, Ярезѣ въ іншихъ мѣсцяхъ многі розрхи, такъ що треба було призначити оружну силу на помочь, бо цѣліи тови- пы людей перебѣгали провінцію вдовжъ и въ широкій, нападаючи на двори и шпихлѣв. Ти- тови що день росли въ бѣльшу силу; на вѣтъ військо мусѣло пералъ передъ ними устути. Доперва Оливеръ на чолѣ цивильної гвардії відкривъ тайне товариство „Мало Negra“ (чорну руку). Після статутівъ тогого товариства заговоръ має на цѣлії нищити найперше тѣхъ, що використують убогихъ и то нищити огнемъ, желѣзомъ и отругою. Спомнювань едиктівъ було поручене такт званому Tríbalal (трибуналу народному). Зрадники а такожь та, котрі візборювались спонювати едикті директорія мали гинуті. Огъ осені до теперъ покарано смертею 14 зрадниківъ. Межи арештованіми є ще богато людей зъ низшихъ класівъ, що суть такожь межи іншими личностями съ бѣльшою інтелігенцією, якъ учитель, урядники почтові и т. д.

Чорногора. Въ Скадарѣ упавъ жертвою напасті Альбаніївъ братъ чорногорського воєводи Милоша Вербіци, Стефанъ. Прѣхвѣтъ бѣль туди зъ Чорногори для 21 с. м. н. с. На другій день напало на него 12 уоруженыхъ Альбаніївъ и прошли нещастного атаканами. Забитий бувъ загально поважаний чоловѣкъ не лиши на родинѣ але и въ ширшомъ свѣтѣ полуденної Славянщини. Правительство поставило висутити якъ найенергичнѣйше противъ альбанійськихъ гірняківъ. Вчера тегеграми доносять, що Вербіца дѣявъ до Скадару, щобъ закупити транспортъ кукорудзы; мавъ при собѣ малій отбѣль уоруженыхъ и боронився яківъ часъ передъ напастниками, але не бувъ въ силѣ остоятися; бѣль самъ упавъ жертвою а его оборонителївъ збояли майже всѣ раненії. Скоро дѣйшла о тѣмъ вѣсть до Чорногори, сеялась що бѣль збояло 300 Чорногорівъ до Скадару, щобъ піомститися за кровь свого любимиця, однакъ не повѣвся їхъ планъ, бо військо турецке не дозвіли ихъ до мѣста.

НОВИНКИ.

Нову дуже болючу страту понесла наша бѣдна Русь. Люта смерть зновъ вы- дерла намъ ѿного въ найлучшихъ сы-новъ Руси, мужа науки, щирого и роз-умного провідника молодїзи, ревнаго народолюбія.

О. Ігнатія Онішкевича,

професора руского язика и рускої словесности на університетѣ въ Чернівцяхъ.

Вчера вечеромъ настігла до настіль перша телеграма зъ Вѣднія, завѣдомлюча настіль о новій болестній стратѣ. Отъ часу, якъ Покйний вилѣхавъ здля тяжкої операції (рака) до Вѣднія, доходили настіль непокоячі вѣсти о станѣ єго здоровла, — але иско не покидала настіль надѣя, що штука лѣкарська чай успѣє спасти намъ а головно буковинської Руси тогого свѣтлого и трудающаго патріота и ученого. Нынѣ мусимо вже погодитися съ

тики Осадцы и выдавництвомъ „Руской Библио-
теки“. Зъ нѣмецкої гімназії отошовъ на до-
стойне становище професора руского языка и ру-
скога словесности въ ново основаномъ университе-
тѣ въ Чернівцахъ. Русины буковинскій мо-
жуть посвѣдчить, якъ заслуги положивъ Покой-
никъ не только яко професоръ и ученый, але и яко
патріотъ-дѣятель. Въ „Дѣлѣ“ неразъ була мова
о великихъ подвигахъ Покойного для славы и до-
бра буковинской Руси. Въ всѣхъ руско-наро-
дныхъ дѣлахъ Покойный бравъ живу участу.
На него глядѣли всѣ якъ на проводника лите-
ратурного и сценического руху народного въ Бу-
ковинѣ. Наше „Дѣло“ тратитъ въ Покойномъ
одного зъ найширшихъ прихильниковъ и спо-
робитиаковъ. Отъ самого початку заснованія на-
шої часописи Покойный працювавъ перомъ для
нашої народної ідеї. Сердечний буковинскій
прихильникъ нашого редактора Володимира Бар-
вінського, не довгъ переживъ его... Память дѣль
его не загине мѣжъ нами, а имъ его єдино-
ностею запишемъ въ нашу народную поміянницу.

— Въ справѣ конфискатѣ 26 ч. „Дѣла“ одержали
мы слѣдуюче письмо: Въ имени С. В. Щѣсаря!
Ц. к. судъ кр. для справѣ карихъ во Львовѣ
рѣшивъ на ноботавѣ §§ 489 и 493 зак. проц.
кар. и §. 37. зак. прас., що основа статії въ ч.
26. „Дѣла“ зъ 17. Марта 1883 подъ написею:
кѣлька слівъ о намѣреніи знесенія старого кален-
даря въ уступѣ отъ слівъ „Вже не єть нинѣ“
до слівъ „знишили Русиновъ“ знаменує пропи-
ну 31 §. 302 зак. карн., що протое заряджена
черезъ ц. к. прокураторію держ. конфиската того
числа єсть оправдана, дальше ширене зборонене
а забраний накладъ має бути знищений. Пово-
ды. Въ инкриминованомъ уступѣ тої статії ав-
торъ удержану, що Поляки хотять народъ рускій
зробити безсильнимъ и загладити їго черезъ лих-
ву и шаньство, понеже той народъ єсть непріяз-
но успосбленій противъ польскога справы уси-
луву визбудути ненависть противъ народності поль-
скої и для того застосовано повышій приписы.

— Прописъ епископъ Сильвестръ виїхавъ нинѣ ра-
но поспѣшнимъ потягомъ до Крылоса, одержавши
телеграму о небезпечній недузѣ своєї матери.

— Депутація отъ „Ставропігійского Института“ и отъ
львівськихъ Русиновъ мала представитися сего дня
Пресос. еп. Сильвестрови въ справѣ агітациї,
ворожихъ нашому обрядови. Але понеже епископъ
нагле виїхавъ зъ Львова, то депутація не могла
нинѣ їму представитися.

— Третє посвященіе въ пресвитери отбудеся дnia
1 л. цвѣтня, с. е. въ слѣдуючу неділю, по чѣмъ
новопоставленій пресвитери позбстануть єще до
цвѣтної неділї въ дому пресвитерському, довше
отже, вже звичайно.

— Касаційна розправа въ процесѣ т. зв. „Ольги
Грабарь и товаришъ“ отбудеся, якъ доносить
„Слово“, при єкономії цвѣтня або єсени.

— 00 Змартвыхстанцѣ пам'ятають, якъ довѣду-

ємоє, перенести свой новицітъ зъ Риму до Кра-
кова. Ко. Клинка пойшовби на той случай яко
провинціаль до Кракова, а во Львовѣ збстави
настоятелемъ патернату ко. Смоликовскій.

(І.) Зъ Чернівца пишуть намъ: Для 6 (18)
марта бгбувомъ въ комнатахъ „Рускої Беїдь“ за-
галльний зборъ рускої мѣщанської читальни. На
той зборѣ укоопетигуавася новий виѣль чи-
тальнї зъ 7 членами и 2 заступниками, выбравши
предѣдателемъ проф. гімн. Івана Браника, за-
ступникомъ предѣдателя Лѣснікского, властителя
реальнога, секретаремъ Вавільського, власт.
реальн., касієромъ Данилевича, власт. реальн., а
бібліотекаремъ Михаила Котецкого.

— Виборъ президента мѣста Львова отбудеся 20.
цвѣтня на засѣданію ради мѣскої о годинѣ 6 ве-
черомъ.

— Проневѣрство Альбинъ Стшелецкій, касієръ
товариства заликового въ Мостикахъ пропавъ
безъ вѣсти сироневѣривши до 4000 зр.

— Зъ Бережанъ пишуть намъ: Перечитавши
допись „Зъ надѣ Золотої Липи“ (ч. 28 „Дѣла“),
въ котрой доноситель подносить заслуги мно-
гихъ нашихъ патріотівъ около отновленія Бурсы
руской въ нашімъ мѣстѣ, мы не можемъ замов-
чати такоже великимъ заслугамъ около тогоже дѣла
Ви. п. Ю. М. Насальского, проф. гімн. бережан-
ського. Онъ особливо заинтересувався отновленіемъ
сїи бурсы; его заходамъ и впливомъ єдино за-
вдачти треба, що стань сїи бурсы въ такъ ко-
роткому часѣ такъ високо поднѣбся; за его тру-
домъ бгбувся вечерокъ музикальний въ память
Т. Шевченка въ користь сїи бурсы; а особливо
его стараню завдачти треба, що сїи вечерокъ
мимо всякихъ перепонъ въ послѣдній хвилиѣ не
розвався. — З. и К. Мих.

— Нова читальня, якъ доносить намъ „Батьків-
щина“ основується въ Закомарі въ пов. золочів-
скомъ пдѣтъ назвою „Наука и Забава“, яко осно-
вателъ читальни ібдписалася господарѣ: Микита
Кондратівъ, Іцко Іськівъ и Андрухъ Нестеръ.

— Именованія. Щѣсаръ іменувавъ кс. Рудольфа
Левицкого, лат. пароха зъ Угнова, членомъ кра-
вої ради шкільної.

— Кіевска часопись „Зара“ и „Одескій Вѣстникъ“ по-
мѣстія обширийшо згадки о вечерѣ въ память

XII роковинъ смерсї Тараса Шевченка, устро-
еномъ львівськими рускими товариствами.

— Конкурсъ на опорожненіи посади учительській съ ре-
чинцемъ до 30 цвѣтня с. р. розписує рогатинь-
ска рада школи окружна, а то: въ Рогатинѣ
на посади директора и двохъ старшихъ учите-
лівъ, даліше въ Дусановѣ, въ Липовицяхъ, въ
Васючинѣ и въ Вокрестицяхъ.

— „Кружокъ учительській шкіль висшихъ“ на дру-
гомъ зборанію вибрає предѣдателемъ директора
III гімназії дра Самолевича, а єго заступникомъ
дра Крайца проф. минералогіи на львівському у-
ніверситетѣ.

— Спростованіе. Въ ч. 18 „Дѣла“ висказано
мѣжъ жертвами на „Руску Бурсу“ въ Тернополі

бѣтъ Пр. о. К. Лукасевича зъ Мшанця лиши да-
токъ бѣтъ Него 1 зр., а каса Бурсы получувши єще
на Їго руки: зъ скарбони и зъ колайды 4 зр.,
всего 5 зр., за єто складається ему щира подяка. —

Др. Лучаковскій.

— Ческа часопись „Svetozor“ почала мѣстити въ

ч. 13 онівданіе Марка Вовчка „Козачак“ въ пе-
рекладѣ Клярии Спецінгерової.

— (Дрбній вѣсти.) Академію робінчу и лѣсову
въ Пулавахъ въ Россії розвязано зъ причини
зворушеніи студентовъ. — Убійника листоноша
въ Берлінѣ удалося виловити берлінської полі-
ції; есть нимъ комисантъ купецкїй Соббе зъ
Магдебурга. — Въ Сераевѣ упали такі велики
ониги, якихъ навѣть найстарій людє не памята-
ють; колька домовъ завалилось пдѣ тягаромъ
снѣгу.

Вѣсти впархіальни.

Зъ Епархії Львівської.

Въ пропозицію на Щирець принятї оо.

- 1) Алексей Зарицкій, пар. Зарудо;
- 2) Штогринъ Иполітъ, пар. въ Стрѣлицяхъ;
- 3) Іларіонъ Пачовскій капель. въ Наварії; даліше:
- 4) Данило Крупка, парохъ въ Підборцяхъ;
- 5) Михаїлъ Рожковичъ пар. въ Лолинѣ;
- 6) Іоанъ Нарольскій пар. въ Пустомитахъ;
- 7) Михаїлъ Тшесневскій, пар. въ Угерску;
- 8) Іоанъ Макаревичъ, пар. въ Рико-
вѣ;
- 9) Маркізъ Янкевичъ, пар. въ Рико-
вѣ;
- 10) Володиславъ Дорожинскій, пар. въ Вол-
иневѣ;
- 11) Юліанъ Мандачевскій, пар. въ Беляв-
ицяхъ;
- 12) Теодоръ Теляковскій, учитель въ Льво-
вѣ;
- 13) Теодоръ Трачъ, завѣдат. въ Збоїскахъ;
- 14) Ілар. Рейтаровскій, согр. при городской
Церкви во Львовѣ;
- 15) Григор. Словицкій, пар. въ Козловѣ;
- 16) Юстинъ Дворянинъ завѣд. въ
Долинѣ;
- 17) Іоанъ Проскуринікій пар. въ Лопа-
тинѣ.
- П. на пар. Мизунъ дек. Перегинського
Мих. Кульматицкій, пар. въ Повѣтнѣ;
- Володимиръ Дорожинскій, пар. въ Волиневѣ;
- Госифъ Лопатинський, сотрудникъ при Успенській Церкви во
Львовѣ.

Душпастирській посади одержали оо. Іоанъ
Назаревичъ завѣд. Кімпюлонга, дек. буковинсь-
кого; Порfirъ Ступницкій, завѣд. парох. Август-
това дек. Бережанського; Николай Кумановскій,
получивши завѣдат. Постічі; Іоанъ Степановичъ
Жукова.

Завѣданій до каноничної інституції оо.:
Еміль Проскуринікій на парох. Джурковъ; Хар-
ламіоновичъ на пар. Стариска; Ник. Саврасевичъ
на кап. Текуча; Яковъ Гутковскій на пар. Ожи-
довъ; Володимиръ Познаньскій на кап. Давидківъ;
Алексей Слюсарчукъ, на пар. Ростоки; Мих.
Навроцкій на пар. Корнівъ.

Введеній въ завѣдателство Сѣлця о. Іоанъ
Дудинський.

Наділеній отличіємъ оо.: Іларіонъ Стет-
кевичъ, пар. въ Божиковѣ; Іоанъ Сабать пар.
въ Сосновѣ; Димитрій Гузаръ, пар. въ Завалонѣ.

Совѣтникомъ консисторскимъ єть правомъ
носити отзнаки крылош. іменованій о. Стефанъ
Кунчевичъ, емер. деканъ залозецкій и парохъ
Подкамени.

Зъ Епархії Переїмської.

Презенту получили оо. 1) Алек. Івановичъ
сотрудникъ Ярославскій, на парохію Дубно; Дми-
тристъ Билинський на пар. Билина.

Каноничну інституцію получивъ о. Петро
Годованський завѣдателъ парохіи Дубровиць
туюже парохію.

Личний додатокъ 100 зр. єть релігійнога
фонда на дальші три лѣта получили оо. Теодоръ
Куриловичъ парохъ Сулимовъ, и Даниль Маль-
настирській парохъ Манастирця.

Увільнений, єть завѣдателства капелей

Михалевичи о. Григорій Сирисъ.

На конкурсѣ виставленій єть речинець учи-
тельства до 12 Червня 1883. парохія: Тызь-
дек. мушинського, Регетъ-дек. бѣднога

капелянія Гнила дек. височанського.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

■ О. Григорій Комарницкій, парохъ
Августовка, дек. бережанського, упокоїнися въ
р. житя. Вѣчна єму память!

■ О. Іванъ Вергановскій, сотру-
дникъ въ Толщевѣ, дек. щирецького, упокоївши
29 р. житя а другомъ священства. Вѣчна єму
память!

Переписка Редакції и Администрації.

Вп. І. въ Чернівцахъ. Ваша допись буде
умѣщена въ одному зъ найблізшихъ числахъ
дѣла.

Съ симъ числомъ розсылається Ви
предплатникамъ „Бібліот. наїзн. по-
стей“ 2 и 3 аркушъ повѣсти „Мѣщансь-
клемъ“.

(Надслане.)

П. Т. Публичнѣ рускѣ можу совѣстно пор-
тичи зигаристра во Львовѣ п. В. Даевскога
мешкає въ Ринку ч. 29 (перехідна каменица).

А. Сумікъ, священикъ.

Веч. Духовенству и громадамъ препоруч-
артиста-малія, п. Госифа Валицкого, въ-
шкаючого въ Залозцяхъ, котрый въ Бѣлагород-
дек. зборовскога хорошо вималювавъ церкви
въ загалѣ солідно и отлично вивязуєся въ
тихъ на себе обовязківъ.

Тадей Кончевичъ, завѣдателъ Перещини.

дек. зборовскога.

,МЕРТВІЙ ДУШЪ“

гумористична повѣсть Миколая Гоголя єть портре-
томъ автора и „Словомъ бѣтъ Видавництва“ (278 сто-
ронахъ великої 8 кн.).

Ціна 1 зр. 80 кр.; єть пересылкою поштовою 2 зр.

Достати можна въ администрації „Дѣла“ и въ
книгарнії Ставропігійській.

ФАБРІКА ДЗВОНІВЪ

Іванъ и сына Антонія Серафінъ

въ Калуші (покта и стачія железніцъ),

надѣлена єрбнимъ медалью заслуги и листомъ по-
хвалинъ на виставѣ робінничї, якъ такоже призна-
ньемъ на виставѣ тов. пм. Качковскога въ Коломиї
(якъ єто поспѣчали и часописи), посѣдає на складѣ
готовій дзвони и виробля